

25 % og 4 %. Man kommer derved til et Resultat, som sikkert giver noget større uafskrevne Omkostninger end den nu gældende Regel, men vi vælge alligevel disse Sats, fordi vi derved komme i Overensstemmelse med det Resultat, hvortil Aktuaren i et af de yngre Selskaber, et af de Selskaber, som § 19 har direkte Interesse for — Nørdisk Livsforsikrings-Aktieselskab af 1897 —, er kommen i sin i 1910 udgivne Pjece: Bør vor Livsforsikringslov indeholde Bestemmelser vedrørende en Sikkerhedsfond? Man kan jo nok være sikker paa, at det ved denne Undersøgelse fremkomne Resultat ikke gaar de Selskaber, som have Anvendelse for Lempelsen i § 19, nærmere, end fornødent er.

ad § 17. Af det foran udviklede vil det forhaabentlig med tilstrækkelig Tydelighed være fremgaaet, at de Selskaber, der ikke benytte den i § 19 givne Amortisations-tilladelse, byde deres forsikrede en væsentlig større Sikkerhed end de Selskaber, der anvende denne Tilladelse, idet de, hvor disse sidste kun have et Aktiv i uafskrevne Omkostninger, have fuldt reelle Værdier. Da denne Forskel i Virkeligheden svarer til en Sikkerhedsfond i de førstes Favør, maa heraf følge, at Loven ikke kan kræve samme Sikkerhedsfond af begge Grupper af Selskaber. Dette har man i det foreliggende Forslag ogsaa været opmærksom paa, idet man i Slutningen af § 19 har optaget en Bestemmelse om, at Selskaber, der benytte § 19, skulle fortsætte med Sikkerhedsfonds-Henlæggelser ogsaa efter, at Fondens i § 17 fastsatte Maksimalgrænse er naaet. Ved denne Bestemmelse skabes imidlertid ingen Lighed for Loven. Naturligt vilde det være, om Selskaber, der benytte § 19, ikke havde Ret til at disponere over mere af deres Overskud end 5 % af den indbetalte Aktie- eller Garantikapital, inden deres Sikkerhedsfond ved Henlæggelse af Resten var bleven lige saa stor som det i uafskrevne Omkostninger bestaaende Aktiv, og at de derefter foretog deres Henlæggelser til Sikkerhedsfonden efter samme Regler som de andre Selskaber. Det maa nemlig erindres, at Regelen i den nye § 19 etablerer en permanent Forsikringsfonds-Mangel hos de Selskaber, der anvende den, medens Ordningen efter den nugældende § 19 tydeligt tager Sigte paa en hastig Afvikling af de uafskrevne Omkostninger, der fra Lovens Side med Rette betragtes som et Onde, selv om det maa erkendes i et Selskabs første Aar at være et nødvendigt saadant. En saadan Regel maa imidlertid anses for uopnaelig, og Ligheden bør derfor hidføres ved, at Henlæggelsen bliver større for de Selskaber, der benytte § 19, end for de andre, uden at der alligevel disponeres over deres fulde Overskud. Paa samme Maade maa der gøres Forskel mellem de tvende Grupper af Selskaber, hvor der i Forslagets 5te Stykke er Tale om, at Sikkerhedsfonden kan benyttes til Supplering af Aarsoverskuddet, idet det selvfølgelig vilde være ganske uforsvarligt at lade et i Forvejen svagt funderet Selskab svække sin Sikkerhedsfond for at skaffe Rente til Aktionærer eller Garanter.

Det foreslaas derfor, at 3die Stykke affattes saaledes: Har Sikkerhedsfonden naaet det foran nævnte Beløb, men ikke det dobbelte deraf, skal Henlæggelsen mindst være en Tiendedel af Aarsoverskuddet for de Selskaber, der ikke benytte den i § 19 givne Tilladelse, og Halvdelen af Aarsoverskuddet for de øvrige (jfr. dog § 19).

5te Stykke affattes saaledes: Sikkerhedsfonden kan benyttes til Dækning af Tab, som ikke har kunnet bæres af Aarsoverskuddet, samt hos Selskaber, der ikke benytte den i § 19 givne Tilladelse, tillige til Supplering o. s. v.

ad § 18 Nr. 5. Det er ganske urimeligt at sætte Pantelaanene i Forhold til to forskellige Vurderinger. Hvis Loven af 1869 er utilstrækkelig, bør den laves om; hvis den er god nok for andre Udlaan, maa den ogsaa være god nok for Livsforsikringens Udlaan. Ved at skulle tage Hensyn til to Vurderinger, bliver Livsforsikringen uheldigt stillet i Konkurrencen med andre Laaneinstitutter, og for de før Loven anbragte Laan kan Regelen absolut ikke gælde. Forandringen bør derfor bortfalde.

ad § 18 Nr. 8. Det er uheldigt at lade Forsikringsraadet, som ikke er sagkyndigt, skønne over, hvor stort Beløb Selskaber maa anbringe i deres faste Ejendom. Selskaberne maa derhos have en fast Regel at gaa efter, f. Eks. indtil Vurderingssummen, dog ikke udover, hvad Ejendommen bevislig har kostet Selskabet. Bestemmelsen bør derfor affattes saaledes:samt i fast Ejendom, som Selskabet ejer, et saadant Beløb, som ikke overstiger Vurderingssummen og ej heller det Beløb, som af Selskabet er udgivet til Erhvervelse eller Forbedring af Ejendommen.